

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **V. L.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 47 Az 704/2003 – 32, ze dne 29. 11. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví citovaný rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-2409/CU-02-BE07-2001, ze dne 7. 4. 2003. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahují překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že za zákonné důvody udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu nelze považovat ani důvody ekonomické, pro které stěžovatel do ČR přicestoval, ani následnou snahu o legalizaci pobytu na území ČR. Soud neshledal důvodnou obecně formulovanou námitku porušení ustanovení správního řádu ani námitku, podle níž nemá rozhodnutí žalovaného stanovené náležitosti, neboť není podepsáno osobou oprávněnou

za žalovaného jednat. Správní orgán podle soudu zjistil skutečný stav věci dostatečně, když při svém rozhodování vycházel rovněž z objektivních zpráv o situaci v zemi původu žalobce a v odůvodnění svého rozhodnutí se s jejich obsahem náležitě vypořádal. Na podkladě takto zjištěných skutečností následně dospěl ke správným závěrům jak v otázce neudělení azylu, tak co se týká rozhodnutí o existenci překážek vycestování. Z originálu rozhodnutí založeného ve správním spise pak vyplývá, že bylo vydáno ředitelem Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, jenž nepochybně oprávněnou osobou je. Krajský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti, resp. nedostatku důvodů rozhodnutí. Krajský soud se pode něj nezabýval všemi aspekty, které umožňují udělení azylu žalobci, tj. zejména dodržováním lidských práv v zemi původu žalobce. Krajský soud neuvedl v odůvodnění svého rozhodnutí ani stručný obsah informací z databanky ČTK, ani jaká skutková zjištění z nich soud dovodil a zdali jsou ve prospěch, či neprospěch žadatele. Z uvedených důvodů považuje stěžovatel rozhodnutí soudu za nepřezkoumatelné. Citované zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA navíc hodnotí situaci v zemi původu žalobce za rok 2001, když rozhodnutí správního orgánu je datováno dnem 7. 4. 2003. Žalovaný tak podle názoru stěžovatele nevycházel z aktuálních skutečností platných k datu vydaného rozhodnutí. Z uvedených důvodů žádá stěžovatel Nejvyšší správní soud, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 28. 2. 2005 popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkazuje přitom na správní spis, zejm. na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Návrh na zahájení řízení o udělení azylu podal stěžovatel dne 13. 6. 2001. Jako důvod návrhu uvedl problémy s komunisty. Pohovor k důvodům návrhu byl proveden dne 5. 11. 2002 v pobytovém středisku Bělá pod Bezdězem – Jezová na žádost stěžovatele v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice. Zde stěžovatel specifikoval důvod uvedený v návrhu na zahájení řízení tak, že po nástupu komunistů k moci došlo k zabrání jejich asi dva hektary velkého pozemku v rámci redistribuce půdy. Ta byla následně rozdána všem, kteří do roku 1992 pracovali. Z celé rodiny stěžovatele obdržela půdu pouze jeho matka, a to asi jeden hektar. Stěžovatel neměl v zemi původu práci, a proto se v roce 1998 rozhodl Moldavskou republiku opustit. Do ČR přicestoval dne 26. 3. 2001. V Roudnici nad Labem, kde hledal práci, byl posléze dne 21. 5. 2001 zadržen. Po neúspěšné snaze o vyřízení povolení k pobytu zažádal v ČR o azyl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť soud se pode něj nezabýval všemi důvody, pro které lze udělit žadateli azyl, zejména dodržováním lidských práv v zemi původu žalobce. Rovněž k informacím z databanky ČTK soud neuvádí,

jaká skutková zjištění z těchto dovodil, resp. zdali jsou tyto ve prospěch či neprospěch žadatele.

Co se týká první námitky, nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu vytýkat krajskému soudu nedostatečné posouzení otázky dodržování lidských práv v Moldavské republice za situace, kdy stěžovatel v žalobě žádné porušování lidských práv netvrdil. Zde pouze uvedl, že důvodem jeho odchodu z Moldavské republiky byla vlastní nezaměstnanost, resp. nemajetnost. Správně tak krajský soud uzavřel, že důvody podání žádosti o azyl je třeba posoudit jako ekonomické. Z okolností podání návrhu na zahájení řízení o udělení azylu pak vyplývá, že důvodem podání tohoto návrhu byla rovněž snaha o legalizaci pobytu na území ČR poté, co zde byl stěžovatel zadržen. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, *je povinností správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41). Platí-li uvedené pro správní orgán, tím méně lze podobné požadavky vznášet vůči soudu, jehož úlohou již není zjistit skutečný stav věci, nýbrž v rámci vymezeném žalobními body přezkoumat, zda v daném případě nebyl žalobce zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv rozhodnutím správního orgánu (§ 65 s. ř. s.). Sám stěžovatel nakonec při pohovoru k žádosti o udělení azylu výslovně uvedl, že se státními orgány žádné problémy neměl. Není proto zcela zřejmé, čeho se uvedenou námitkou vlastně dožaduje a Nejvyšší správní soud ji proto posoudil jako nedůvodnou.

K nedostatečnému provedení důkazu informacemi z databanky ČTK soudem pak Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z *navržených* důkazů provede, a *může* provést i důkazy jiné. Podle ust. § 77 odst. 1 s. ř. s. pak soud provádí dokazování při jednání (které v daném případě nařízeno nebylo). Stěžovatel v žalobě provedení tohoto důkazu nenavrhoval, a soud se jím tudíž v souladu se zásadou dispoziční nezabýval. (Provedení předmětného důkazu bylo nakonec prakticky nemožné, neboť informace z databanky ČTK tvoří součást správního spisu. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu pouze vyplývá, že bylo stěžovateli nabídnuto, aby se s těmito informacemi seznámil a vyjádřil se k jejich obsahu či způsobu jejich získání, resp. navrhl jejich doplnění. Tato však stěžovatel odmítl.) Ani druhou námitku stěžovatele proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Stěžovatel nakonec namítá, že citované zprávy MZV USA hodnotí situaci v Moldavské republice v roce 2001, byť je rozhodnutí správního orgánu datováno dnem 7. 4. 2003. Žalovaný tak podle jeho názoru nevycházel z aktuálních skutečností platných k datu vydaného rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel opustil zemi původu v březnu 2001. Správní orgán posuzoval žádost o udělení azylu ve vztahu ke zprávám MZV USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv v Moldavsku v roce 1999, 2000 a 2001. Pro posouzení podané žádosti a skutečností zde stěžovatelem uváděných vybral tedy zcela správně podklady z doby, k níž se váže stěžovatelovo rozhodnutí opustit vlast, resp. realizace tohoto jeho rozhodnutí. Jen tak mohl správní orgán porovnat údaje z více časově si odpovídajících zdrojů. Zprávu za rok 2003 jednak ještě nemohl mít k dispozici, neboť byla nepochybně vydána až počátkem roku následujícího, jednak by tato měla význam nikoli pro

posouzení splnění podmínek udělení azylu stěžovatelem, které se vážou k době opuštění země původu, resp. podání žádosti o udělení azylu, nýbrž pro posouzení existence překážek vycestování. Rozhodnutí podle ust. § 91 zákona o azylu ovšem stěžovatel kasační stížností nijak nenapadl.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, prokazatelné náklady řízení o kasační stížnosti mu však nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. května 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu